

Som a classe d'anglès. L'aula és quadrada. Sis metres per sis, si fa no fa. La classe ha començat fa vint minuts. Em poso dos dits a la caròtide i compto: cent trenta pulsacions.

Quan el professor, a qui tots anomenem l'Osset, diu: «Va, vine, Pi! L'escenari és tot teu!», les parets es corben, com els arbres que han crescut a les landes sota els forts vents de ponent. Em sé la presentació de memòria, però l'únic en què soc capaç de pensar és en com m'aixecaré de la cadira, en com avançaré, un peu, i, després, l'altre. Ja podré aixecar prou les cames? O és massa tard? I la caròtide, què? Tan gruixuda, aquella vena que va del cor al cervell... Oi que no vessa gens? VESSAR + CERVELL = VESSAMENT CEREBRAL... El cos se m'aixeca de la cadira, comença a avançar a pas de tortuga i deixa enrere els respallers de les cadires, l'Alma i la Kat, i un desodorant més aviat insolent.

Els sons que omplen l'aula, minúsculs; el que faig jo quan vaig a parar a terra, immens. Perdo el coneixement només uns segons, però, de vegades, calen només ben pocs segons perquè canviïn un munt de coses.

Quan fa vint minuts que ha començat la classe d'anglès, doncs, jo deixo de ser la Pi Maria Simonsen per convertir-me en «aquella de primer B que ha caigut rodona al terra de vinil».

Allò de l'Osset se'ls va acudir a l'Alma i a la Kat, i és que en Peter, el nostre professor d'anglès, recorda un osset de peluix ros i simpàtic. Quan torno en si és allà, inclinat endavant, i em mira, i el primer que li veig és l'obertura de la camisa i la mica de pèl al pit que té. Però aquell dibuix negre no me l'esperava gens. Un tatuatge!

Un cop a l'ambulància, em venen ganes de dir: «Ei! És divertit, això! Però m'estimo més que em deixeu marxar. Vosaltres continueu, si voleu! Ara a l'esquerra, ara a la dreta, altre cop a l'esquerra...»

Un home se m'acosta i em descorda la camisa. Em posa uns elèctrodes blaus al pit, per sota la roba dels sostenidors, uns quants més entre els cabells i uns altres als canells i als turmells, també.

—D'això que et farem se'n diu ECG. Serveix per mesurar el ritme del teu cor —m'explica, i comença a inserir tots els cables a l'interior d'un petit dispositiu.

Llavors em recordo que duc les cames sense depilar i estic a punt de demanar perdó.

—Ja tornes a tenir color a les galtes —em diu aleshores ell, i em dona un copet molt suau a la clepsa per animar-me.

Jo em mossego els artells per contenir les llàgrimes.

Al servei d'urgències, m'assec en una cadira taronja amb els braços de fusta. Una infermera em lliga ben fort una goma o alguna cosa per l'estil al braç i em treu sang.

—Et tindrem unes hores en observació —em diu, i assenyala un monitor amb un gest del cap. Després m'informa que no han detectat cap infecció.

—Molt bé —dic, fluixet. Aleshores penso en la classe d'anglès, que de «molt bé», res, sinó més aviat al contrari. La cosa es va començar a espatllar els darrers cursos de primària. Una vegada ens van fer llegir un text llarg. Probablement, el mestre es volia fer una idea general de les nostres capacitats, però, després d'aquell dia, em vaig obsessionar força amb la pronúncia. A mi l'anglès m'agrada, trobo que és una llengua bonica, i si alguna vegada la parlo sola en veu alta a la meva habitació, no ho faig pas malament. Però si l'he de parlar davant de tota la classe, la cosa canvia, ja que tinc molts companys que són bilingües o gairebé. Hi ha l'Oliver i la Sandra, per exemple, que són de pare anglès, i la Sille, que ha viscut als Estats Units, i en Villads, també, que

va arribar a classe després de les vacances de tardor¹ perquè havia fet una part del curs a l'estranger.

Un altre mestre que vaig tenir de més petita solia dir-me que no el parlava gens malament, però, des que soc a primer B, i, en especial, després de la meva primera actuació en directe, diguem, jo no tinc aquesta sensació ni de bon tros. Notava com em miraven els altres, i, sobretot, vaig veure com l'Oliver i la Sille feien girar els ulls en blanc. Segur que passava alguna cosa amb el meu accent, doncs; jo m'escarrassava a parlar un bon anglès britànic que sonés autèntic, però ells devien pensar: «Ei, tu! Try harder!»

Ara de tot això fa temps, però d'ençà d'aquell dia faig tot el que puc per no haver de parlar davant de tothom a classe d'anglès si no és estrictament necessari, és clar, com ho era avui.

Pel que fa a la presentació: he practicat de valent tota la setmana, i fins i tot m'he gravat en vídeo. No me n'he pogut estar. Però com més s'acostava la data, més espantada estava, i va arribar un moment en què vaig deixar de pensar en la presentació com en un simple exercici de classe, sinó que més aviat em semblava que em preparava per participar en una competició de salt, per anar a fer immersió a la fossa de les Marianes, o per a una expedició a Mart.

1. A les escoles de Dinamarca, els estudiants tenen uns dies de vacances cap a mitjan octubre. Són les anomenades vacances de tardor i duren una setmana. No és que tinguin més vacances que els estudiants d'altres països, ja que, a les escoles daneses, el curs sol començar a principis d'agost, i no pas al setembre. (*N. de la trad.*)

Aquest llibre s'ha publicat amb el suport del Fons de la Danish Arts Foundation.
Agraïm la seva col·laboració.

Danish Arts
Foundation

Títol original en danès: *Når hjertet er en elpisker*

© Mette Vedsø & Gyldendal, København 2019

This edition is published by agreement with Babel-Bridge Literary Agency

© del text: Mette Vedsø, 2019

© de la traducció: Meritxell Salvany Balada, 2024

© de les il·lustracions: Lorena Rivega, 2024

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2024

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: octubre de 2024

ISBN: 978-84-1303-579-6

DL: L 696-2024

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

✦ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.